

Què és Educar en Família?

Significa assumir de forma integral l'educació dels nostres fills i de les nostres filles, tant en els aspectes de l'adquisició de coneixements i d'habilitats, com en la transmissió de valors i principis sense delegar cap d'aquestes funcions en institucions educatives, cosa que no exclou que es puguin posar en contacte amb professionals o especialistes per ampliar la seva educació.

Les famílies que eduquen a la llar o en família (en endavant EeF) provenen de tot tipus d'orígens, de nivells de formació, de poder adquisitiu i de creences. Algunes segueixen l'educació a la llar tot evitant ja les escoles bressol; d'altres desescolaritzen per diferents problemes o dificultats, però per a totes el factor comú és la creença que l'educació ha de respondre a un ventall de necessitats, d'interessos i d'estils individuals d'aprenentatge de cada nen o nena.

La desescolarització dels infants contra la seva voluntat, per racisme o homofòbia, o per segregar-los de la comunitat, no està dins del marc de l'educació en família. Tampoc ho està mantenir-los a casa sense oferir-los una experiència educativa alternativa. L'educació integral en família es basa en la comunitat, per això no aïlla del medi, ni tendeix a la sobreprotecció dels infants.

L'educació integral en família assumeix com a pròpies les finalitats de l'article 2 de la Llei Orgànica d'Educació, la qual cosa ens legitima com a integrants de la Comunitat Educativa.

LOE-Artículo 2. Fines.

1. El sistema educativo español se orientará a la consecución de los siguientes fines:

- a) El pleno desarrollo de la personalidad y de las capacidades de los alumnos.*
- b) La educación en el respeto de los derechos y libertades fundamentales, en la igualdad de derechos y oportunidades entre hombres y mujeres y en la igualdad de trato y no discriminación de las personas con discapacidad.*
- c) La educación en el ejercicio de la tolerancia y de la libertad dentro de los principios democráticos de convivencia, así como en la prevención de conflictos y la resolución pacífica de los mismos.*
- d) La educación en la responsabilidad individual y en el mérito y esfuerzo personal.*
- e) La formación para la paz, el respeto a los derechos humanos, la vida en común, la cohesión social, la cooperación y solidaridad entre los pueblos así como la adquisición de valores que propicien el respeto hacia los seres vivos y el medio ambiente, en particular al valor de los espacios forestales y el desarrollo sostenible.*
- f) El desarrollo de la capacidad de los alumnos para regular su propio aprendizaje, confiar en sus aptitudes y conocimientos, así como para desarrollar la creatividad, la iniciativa personal y el espíritu emprendedor.*
- g) La formación en el respeto y reconocimiento de la pluralidad lingüística y cultural de España y de la interculturalidad como un elemento enriquecedor de la sociedad.*
- h) La adquisición de hábitos intelectuales y técnicas de trabajo, de conocimientos científicos, técnicos, humanísticos, históricos y artísticos, así como el desarrollo de hábitos saludables, el ejercicio físico y el deporte.*
- i) La capacitación para el ejercicio de actividades profesionales.*
- j) La capacitación para la comunicación en la lengua oficial y cooficial, si la hubiere, y en una o más lenguas extranjeras.*
- k) La preparación para el ejercicio de la ciudadanía y para la participación activa en la vida económica, social y cultural, con actitud crítica y responsable y con capacidad de adaptación a las situaciones cambiantes de la sociedad del conocimiento.*

L'educació en família és una alternativa més a l'educació escolar presencial. És un camí Educar en Família - Coordinadora Catalana pel Reconeixement i la Regulació de l'Educació en Família www.educarenfamilia.org

diferent per aconseguir la formació integral dels joves del nostre país, que en aquest moment necessita noves idees per sortir del cul de sac on es troba per la crisi social, de família, de valors, etc. L'EeF no és “la solució” a la crisi educativa, però és una alternativa vàlida per un determinat sector de la nostra societat, que per diverses circumstàncies no encaixa a l'escola presencial. Per tant, és complementària a l'escola, no pas contrària.

Els països més avançats en matèria educativa, els que ens poden servir de referents, tenen reconeguda i regulada l'EeF. Esperem que el primer pas donat a Catalunya ajudi la resta de comunitats de l'estat espanyol a avançar ben aviat en aquesta línia.

Si la Unió Europea és com un estat global en matèria econòmica, en moviments de persones i mercaderies, en regulacions tècniques, industrials, etc... per què aquestes diferències en legislació educativa referent a l'EeF?

Orígens de l'EeF a Catalunya

Als EUA durant els anys setanta del s.XX, va sorgir el *homeschooling* (escola a casa, educació a al llar, *home education*, etc), encapçalat per certs moviments religiosos, i que posteriorment van ser seguits per moviment laics, convençuts per les teories de John Locke, John Holt, Ivan Illich, John Gatto, Margaret Mead, etc.

A Espanya, la Llei Moyano (1857) contemplava i regulava explícitament l'educació a la llar. Moltes personalitats importants van ser educades a casa: Frederica Montseny (primera dona espanyola que fou ministra), Caterina Albert (Víctor Català), Mercè Rodoreda... El poeta Joan Maragall educà alguns dels seus fills a casa. La Llei Villar Palasí, LGE, (1970) va introduir l'educació obligatòria i la confusió entre els conceptes “educació” i “escolarització”, i que enguany encara es manté.

A Catalunya, a les darreries del franquisme, segurament impulsat pels moviments de renovació social i sobretot pedagògica, famílies aïllades, sense cap mena de coneixement d'altres famílies en la mateixa situació, van decidir no portar els seus fills i filles a l'escola i dedicar-se “clandestinament” a la seva educació. Sorgien de forma espontània i intuïtiva per motivacions molt diverses: fracàs escolar, nens superdotats, ideologia personal filosòfica o religiosa, visió pedagògica més oberta, etc.

Durant aquesta època els nens EeF no tenien problemes per obtenir el títol de Graduat Escolar a les convocatòries lliures als 15 anys.

Situació actual a Catalunya

La legislació de la majoria de països de la Unió Europea contempla l'opció d'educar en família. A Itàlia fins i tot és present a la Constitució.

A nivell de carrer però, no és una opció gaire coneguda. La gran majoria pensa que l'escola és totalment obligatòria (alguns creuen que ho és als 3 anys, fins i tot per alguns ho és l'escola bressol). És el problema derivat de la confusió entre “escolarització” i “educació” de les lleis vigents.

Tot i la manca de reconeixement social i polític, el moviment d'EeF ha experimentat un fort creixement a Catalunya al llarg dels darrers anys, tant en l'àmbit rural com en l'urbà. És un moviment que aplega famílies de diferents creences i ideologies, que organitzen l'educació dels seus fills i filles de forma diversa. Animats pel creixement numèric de practicants d'aquesta opció educativa, van anar naixent associacions com ALE, d'àmbit estatal i, més

recentment, la Coordinadora Educar en Família, d'àmbit català. També ha estat notòria la presència creixent als mitjans de comunicació.

Amb la implantació de la LOGSE es van suprimir les convocatòries lliures del Graduat Escolar i, les del Graduat en Educació Secundària s'endarreriren als 18 anys. Tot i així l'EeF s'ha seguit practicant a Espanya i sobretot a Catalunya, on l'administració aquest darrers anys ha estat "tolerant" amb les famílies que sabia que la practicaven, això sí, un cop descartat que es tractés de deixadesa d'obligacions paternals (absentisme).

Aquesta situació de certa permissivitat actual per part del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya no és coneguda per alguns funcionaris que, fent una lectura restrictiva de la legislació, han qüestionat el dret d'algunes famílies a triar la seva opció educativa. En general, les famílies investigades pels serveis socials han estat ben tractades i, amb més o menys temps, han resolt els expedients favorablement.

Des de la implantació de la nova llei d'Educació a Catalunya (en parlem més endavant) ja tenim el reconeixement tan desitjat, però alhora ens cal que el Departament d'Educació desenvolupi la regulació, per tal que la nostra opció sigui del tot admesa com a vàlida en tot el territori català.

Creiem indispensable que els treballadors dels serveis socials, estiguin ben informats sobre aquesta opció. És important que des del seu departament se'ls donin les estratègies que calguin per tal d'assegurar que no hi ha abandonament ni abús de menors, però també per tal que es puguin tancar els expedients que es van obrir al seu dia, simplement perquè la família educa a casa.

La Coordinadora Educar en Família ja va tenir una entrevista amb la Sra. Imma Pérez, Secretària d'Infància i Adolescència i la Sra. Araceli Lozano, de l'Observatori dels Drets de l'infant, en la qual vam deixar molt clara la nostra posició, i també vam entendre que des del seu departament no hi hauria problemes, mentre les famílies no estiguessin sota la denúncia d'abandó, abusos, o maltractaments.

Precisament aquesta manca de regulació, i per tant de seguretat, fa que la majoria de famílies que practiquen l'EeF segueixin desenvolupant amb discreció la seva opció educativa: sovint evitant fer-se veure en espais públics (biblioteques, museus, veïnat...) per temor a rebre comentaris despectius o fins i tot denúncies. Això fa que sigui totalment impossible de fer un càlcul estimatiu dels nens i joves EeF a Catalunya i a Espanya. S'ha publicat que el grup, ja desaparegut "Crecer sin escuela", mantenia contactes amb més de mil famílies de l'estat espanyol. A Catalunya, suposem que hi ha al voltant de 500 infants educant-se a casa.

La manca d'un registre oficial també fa difícil perfilar les tipologies de les famílies catalanes que eduquen a la llar. Però en aquest sentit disposem d'un primer avançament de l'important treball de tesi "El homeschooling en España" (<http://encina.pntic.mec.es/jcac0007/>) que està realitzant el professor Carlos Cabo (universitat de Gijón), a partir de les entrevistes realitzades el 2009 a 114 famílies de l'estat que EeF, la major part catalanes. Respecte a la ideologia sociopolítica de les famílies, cal dir que les que eduquen a casa no manifesten un pensament polític únic sinó que conflueixen totes les opcions ideològiques existents en la societat. En el terreny de la religió tampoc hi ha coincidència. Mentre que una majoria es declara no practicant de cap confessió religiosa (76,3%), la resta es mostra fidel seguidor d'un credo concret (generalment catòlic) (23,7%). El resultat de l'enquesta desmunta el tòpic de la família EeF sectària o antisocial.

Un dels temes més recurrents en les investigacions sobre l'EeF és la recerca dels motius de la no escolarització per descobrir la seva raó de ser. L'anàlisi que fa en Carlos Cabo de les Educar en Família - Coordinadora Catalana pel Reconeixement i la Regulació de l'Educació en Família www.educarenfamilia.org

respostes conclou que no hi ha un motiu únic de desescolarització. Pràcticament totes les famílies addueixen més d'un motiu. Només el 5,5% diuen educar a casa mogudes per una única raó. La resta (94,5%) ho fa per diverses raons (entre 2 i 19). Els motius manifestats parteixen de dues posicions radicalment oposades: una de rebuig a l'escola, i una altra de defensa de l'educació en família. Els motius pedagògics són els més esmentats (58%), però, hi ha també altres causes tan influents com les de l'àmbit del sociorelacional (12,75%) que fan referència al reforçament dels llaços familiars (enfortiment dels vincles familiars i desig dels pares de passar el major temps possible en contacte amb els seus fills). El 20,2% de mares/pares diuen haver escollit l'EeF per evitar que els seus fills visquin les experiències negatives que elles van viure a l'escola. A casa nostra els motius religiosos són poc importants, però l'estudi constata un elevat nombre de famílies amb un arrelat sentiment d'espiritualitat i un profund sentit de transcendència de la vida, que orienta, en certa mesura, la pràctica educativa dels fills.

Prospectiva de futur

Pot esdevenir majoritària aquesta opció? No, en un futur proper i mentre es mantinguin els paràmetres culturals i econòmics de la societat actual. L'EeF implica que, almenys una de les dues persones adultes (progenitors o tutors), ha d'estar permanentment amb els fills. Això implica dependre econòmicament d'un sol salari (o dos mitjos salaris), és a dir, prescindir de moltes de les coses que la societat actual fa creure com imprescindibles. Així i tot hi ha famílies que s'espavilen a trobar feines i feinetes amb diferents horaris per a poder educar els seus fills a casa. Tampoc ajudarà a deixar de ser una opció minoritària la por a assumir responsabilitats individuals. És a dir: Quan un nen arriba a 4rt d'ESO i no arriba ni al nivell de poder-li donar el títol, tothom assumeix que és una cosa normal (de fet passa molt sovint). Si el mateix passa amb un nen/a educat a casa, la majoria de persones en culparan la família. Sempre seran una minoria les famílies disposades a seguir aquest estil de vida, prioritzant els fills per davant d'altres interessos.

No per això s'ha de menystenir aquest sector de la societat catalana que, pel seu tarannà, solen ser persones molt actives i implicades vers els altres (els fills i la societat en general).

L'educació en família NO va CONTRA l'escola, ni l'escolarització. L'escolarització universal és un dels grans reptes aconseguits el segle passat per poder donar una mínima formació a tota la societat. En el segle XXI, el coneixement i la informació no són patrimoni exclusiu de l'escola. La societat catalana i europea és molt plural (és la nostra riquesa), això fa que els avantatges teòrics de l'escola, a vegades siguin un problema per uns certs nens i joves i per les seves famílies. Una de les vies alternatives amb bons resultats és l'EeF.

D'altra banda, hi ha famílies que EeF interessades en coordinar-se amb l'escola per poder compartir certes activitats, classes, espais i recursos. És a dir, fer un ensenyament "semi-presencial" (casa-escola), tal com és possible a d'altres països.

La LEC (Llei d'Educació de Catalunya)

El 10 de juliol de 2009 s'aprovà la llei 12/2009, en la que Catalunya esdevé la primer comunitat autònoma de l'estat espanyol que reconeix l'educació en família. Això va ser fruit d'una intensa activitat de la Coordinadora davant molt diversos àmbits i finalment amb tots els partits de l'àmbit parlamentari català.

L'esmena núm. 1708 proposava: *«Escarització en els ensenyaments obligatoris.*

Els ensenyaments obligatoris establerts a l'article 5.1 s'imparteixen normalment en els centres educatius. No obstant això, reglamentàriament s'establiran les mesures de garantia dels drets dels infants i joves d'aquells pares, mares o tutors que optin excepcionalment per educar els seus fills i filles, en les etapes de l'educació

Educar en Família - Coordinadora Catalana pel Reconeixement i la Regulació de l'Educació en Família
www.educarenfamilia.org

bàsica, en l'àmbit familiar. En les mesures a establir reglamentàriament es preveurà el procediment d'acreditació pertinent per obtenir el títol de Graduat en Educació Secundària Obligatòria.»

Però l'informe de la Ponència de la Comissió d'Educació, va proposar l'adopció d'un "text transaccional" i una esmena d'addició, que és el text que finalment contempla la llei i que va ser aprovat amb el consens de TOTS el partits parlamentaris. Aquest és el text de la llei:

Article 55. Educació no presencial

1. El Govern, per a facilitar el dret universal a l'educació, ha de desenvolupar una oferta adequada d'educació no presencial.

2. Es poden impartir en la modalitat d'educació no presencial els ensenyaments postobligatoris, els ensenyaments que no condueixen a titulacions o certificacions amb validesa a tot l'Estat, els cursos de formació preparatòria per a les proves d'accés al sistema educatiu, la formació en les competències bàsiques, la formació per a l'ocupació i la formació permanent. **També s'hi poden impartir, excepcionalment, els ensenyaments obligatoris i els altres ensenyaments que, en determinades circumstàncies, estableixi el Departament.**

3. L'oferta educativa no presencial s'ha de caracteritzar per la varietat, l'obertura i la flexibilitat per a assolir, especialment, l'extensió de l'accessibilitat d'aquesta formació, la simultaneïtat amb altres ensenyaments i la complementarietat amb altres accions i estratègies formatives, i també la compatibilitat amb el treball.

4. Sens perjudici de les modalitats de **formació semipresencial i no presencial que es puguin implantar als centres públics ordinaris, l'Administració educativa ha d'organitzar per mitjà d'un centre singular la impartició específica dels ensenyaments en la modalitat d'educació no presencial.**

5. El professorat que imparteix ensenyaments en la modalitat d'educació no presencial ha de tenir la titulació requerida per a cada etapa educativa i ha d'acreditat la capacitat per a exercir la docència emprant mitjans telemàtics i els altres recursos propis de l'educació no presencial.

6. El Departament pot autoritzar els centres privats per a impartir ensenyaments postobligatoris i ensenyaments superiors en la modalitat d'educació no presencial.

7. El Departament ha de crear i regular un registre en què constin les dades dels alumnes que s'acullen a la modalitat d'educació no presencial en ensenyaments d'educació bàsica.

Disposició addicional dissetena. Acreditació per a l'obtenció del títol de graduat en educació secundària obligatòria

S'ha d'establir per reglament el procediment d'acreditació per a obtenir el títol de graduat en educació secundària obligatòria dels alumnes que consten al registre a què fa referència l'article 55.7.

Problemàtica actual

Com hem dit abans, la disposició addicional dissetena de la llei 12/2008 diu que s'ha d'establir el reglament per tal que els alumnes que consten al registre d'educació no presencial obtinguin el graduat en educació secundària.

Un any i mig després de l'aprovació de la llei encara no hem aconseguit començar a tractar el tema de la regulació amb el departament d'educació. A manca d'una normativa, el problema més important del jove educat a la llar, és la discriminació que pateix a l'hora d'obtenir els títols acadèmics (ESO i Batxillerat). Actualment, l'única manera d'aconseguir el graduat en educació secundària és superant la prova lliure per adults als 18 anys, o sigui que aquests joves es veuen penalitzats DOS anys, mentre que els alumnes de les escoles presencials aconsegueixen el títol als 16 anys, tot i que no aprovin la totalitat d'assignatures, sempre que la junta d'avaluació del seu institut ho cregui oportú. Per altra banda, l'avaluació contínua els evita haver de jugar-se el títol en un sol examen. Per l'obtenció del títol a les proves lliures és necessari aprovar totes i cada una de les matèries. Si el jove EeF escull treure's la titulació a través de l'Institut Obert de Catalunya (via Internet), també ha d'esperar als 18 anys per matricular-s'hi i almenys haurà de cursar-hi un o dos anys.

Un greuge afegit per a les famílies és la dificultat de motivar els joves de 16 anys, perquè

segueixin “repassant” durant dos anys tot allò que ja van aprendre, mentre esperen poder fer la prova per aconseguir del títol de Secundària. Això sol provocar l'abandonament dels joves que es desmotiven i descarten obtenir el títol d'ESO, i per tant, la possibilitat de cursar estudis post-obligatoris reglats, com el batxillerat i la universitat.

Controls per part de l'administració

És evident que l'administració té l'obligació de vetllar perquè tots els infants i joves rebin una educació i els seus pares no facin deixadesa de les seves obligacions. S'ha de discriminar entre absentisme i EeF. Per aquest motiu s'ha de trobar un equilibri entre aquest control necessari i els drets constitucionals, europeus i universals de les famílies a la llibertat de pensament, de consciència, de religió, dret a la pròpia intimitat, a educar segons les seves conviccions religioses, filosòfiques i pedagògiques, etc.

Davant la comprensible preocupació de l'administració que la regulació de l'EeF pogués aixoplugar famílies o grups amb actituds contràries als drets fonamentals de les persones, pensem que la inscripció voluntària en un registre públic, tal com la Coordinadora va proposar al departament i al Parlament de Catalunya, i que ha recollit l'article 55.7 de la llei 12/2009, serien garanties suficients per evitar aquest perill.

Pel que fa als controls, convé tenir present que els mètodes educatius de l'EeF sovint no tenen res a veure amb els de l'escola i que respecten les capacitats dels infants, els seus interessos i ritmes d'aprenentatge. Per tant, els resultats obtinguts i les maneres de verificar-los no poden pas ser els mateixos. En aquest sentit, cal esmentar que a França (on l'EeF és reconeguda a les lleis des de 1882), la Sentència 0600013 del 12 d'octubre de 2006 del Tribunal de Poitiers (Deuxième Chambre) diu que el control no té pas l'objecte d'assegurar que el nivell de coneixements escolars de l'infant sigui equivalent a un infant escolaritzat de la mateixa edat. És a dir, que el control de les famílies que EeF **no és un control de nivell segons el currículum oficial**. Altres aspectes que es cuiden molt a l'EeF, com ara l'autonomia personal, la capacitat de localitzar, classificar i entendre informació, les actituds i habilitats socials, etc, són difícilment avaluable en un test.

Per tot això pensem que si l'administració vol establir criteris d'avaluació dels infants i joves EeF, aquests haurien de basar-se en paràmetres de competències bàsiques. Aquesta sembla ser la tendència d'alguns inspectors en països nòrdics. En aquest sentit, no solament ens és imprescindible el desenvolupament de la normativa. Cal també donar molta informació als professionals que des de l'administració han de tractar l'EeF. Les famílies educadores a la llar, en els països amb més tradició en aquesta opció, sovint demanen que les persones encarregades de la inspecció tinguin un coneixement més profund sobre l'EeF i els seus mètodes. Habitualment es troben amb professionals pels que l'únic sistema conegut és el de l'escola presencial, i solen jutjar els nens EeF sota aquests mateixos paràmetres, i com s'ha dit abans cal analitzar-los des d'una altra perspectiva.

Uns apunts sobre la nostra proposta de regulació

Inscripció al registre (desenvolupament de l'article 55.7 de la llei 12-2009)

La decisió d'Educar en Família (EeF) ha de recaure sempre en els pares, tutors legals o custodis, però mai contra la voluntat del menor.

No es podrà negar el dret a EeF als pares/tutors/custodis de nens/nenes amb necessitats educatives especials.

No es demanarà als pares/tutor/custodis, cap mena de requisit econòmic, titulació acadèmica o capacitat per a l'ensenyament.

Els pares/tutors/custodis tenen dret a buscar l'ajuda de professionals, entitats o empreses per completar l'ensenyament de determinades matèries educatives, esportives, artístiques, etc.

Els pares/tutors/custodis tenen dret a usar lliurement la metodologia educativa i els recursos que desitgin, sempre que es garanteixi la formació del menor, tant en l'adquisició de valors, com dels coneixements bàsics.

L'Ajuntament del municipi on estigui empadronada la família és, al nostre entendre, el lloc adequat pel registre, ja que és l'administració més propera al ciutadà, té competències educatives, organismes de control de l'absentisme escolar i comissió d'escolarització.

Per fer la inscripció tant sols caldrà emplenar un formulari.

La inscripció al registre EeF assimilarà els drets dels alumnes d'escolarització no presencial amb els dels alumnes presencials. La família rebrà el "certificat del registre d'ensenyament no presencial", que ha de ser l'equivalent al certificat d'escolarització a tots els efectes.

Drets derivats del registre

Les famílies inscrites al registre haurien de poder fer servir els diferents recursos dels centres educatius mantinguts amb fons públics, afegir-se a determinats programes i activitats escolars/extra-escolars, usar instal·lacions esportives, biblioteca, etc. I també als Centres de Recursos Pedagògics (CRP), en unes determinades condicions.

Les famílies inscrites en el Registre haurien de tenir dret a sol·licitar beques i ajuts a l'estudi i material escolar, en les mateixes condicions establertes per als alumnes escolaritzats presencialment.

Carnet d'Estudiant, per aconseguir tots els avantatges derivats del seu ús (entrades a museus, descomptes, etc.).

Deures de la família registrada

Complir allò que s'ha compromès en el formulari registrat.

Mentre es mantingui el mode d'ensenyament no presencial, anualment haurà de presentar el formulari al registre, dins dels terminis marcats.

Notificar al registre qualsevol canvi de mode d'escolarització, domicili o altres dades que figurin en el formulari registrat.

Canvi de modalitat educativa presencial a no presencial

Es seguirà el mateix procediment que en el cas de menors mai escolaritzats.

Titulacions (desenvolupament de la disposició addicional dissetena, de la llei 12/2009)

Els pares, tutors o custodis presentaran una *declaració de la situació formativa del menor* al final de cada cicle escolar, a la qual es reflectiran les capacitats i habilitats assolides pel menor. Aquesta declaració anirà dirigida a la Inspecció Educativa de la Delegació d'Educació corresponent.

Aquestes declaracions, equivalents a l'avaluació continuada, donarien dret a l'obtenció del Títol de Graduat en ESO, tal i com s'esdevé als centres escolars.

No es podrà exigir a la família cap *programa curricular anual previ a l'inici del curs*, ja que, independentment que la família segueixi o no un currículum establert prèviament, l'esperit global de l'EeF és de seguir un ritme d'aprenentatge d'acord amb les capacitats del menor i també realitzar els treballs en funció de la seva maduració intel·lectual, que es veu afavorida per circumstàncies i situacions concretes sovint imprevisibles. Altrament, l'eficàcia de molts mètodes pedagògics idonis per a l'EeF se'n veuria ressentida.

Mesures transitòries

S'arbitraran mesures urgents per poder acreditar el títol de graduat en educació secundària a aquells nois i noies de famílies que EeF que així ho sol·licitin, a la mateixa edat que els alumnes escolaritzats. Entre d'altres, les mesures podrien ser:

a) Accés a les convocatòries del exàmens lliures del GES a totes les persones majors de 16 anys o que els fan durant l'any de la convocatòria i que estiguin inscrites al registre EeF (art. 55.7).

b) Permetre la inscripció als estudis d'ESO a través de l'IOC, als menors de 16 anys, tal com preveu l'actual normativa per a casos "extraordinaris". Tan sols caldrà fer-la extensiva als/les fills/es de les famílies que EeF registrades (art. 55.7) que ho demanin voluntàriament i a l'edat que considerin adequada per a la seva filla o fill.

c) Possibilitar la inscripció als estudis de Batxillerat i del Cicles Formatius a través de l'IOC a totes les persones EeF majors de 16 anys o que els fan durant l'any de la convocatòria. Aquesta possibilitat ja està prevista actualment per a d'altres casos, i tant sols s'ha de fer extensiva als/les fills/filles de les famílies EeF registrades (art. 55,7) que així ho demanin.

d) Possibilitar la inscripció a les proves d'accés als Cicles Formatius de Grau Mig (CFGM) a totes les persones EeF majors de 16 anys o que els fan durant l'any de la convocatòria, i de 18 anys a les proves d'accés als Cicles Formatius de Grau Superior (CFGS).

e) Possibilitar l'accés a les proves de suficiència d'ESO i obtenir la titulació de secundària.

f) Possibilitar la "matriculació condicionada" als Cicles Formatius de Grau Mig (CFGM) i al Batxillerat. La condició podria ser que l'alumne aprovi el primer trimestre del curs, la qual cosa acreditaria el seu nivell de suficiència en ESO (coneixements i hàbits de treball).

Totes aquestes possibilitats i d'altres que es puguin establir, han de ser sempre de lliure elecció per les famílies que ho desitgin, però mai una única via d'accés, perquè seria un greuge comparatiu inacceptable.

L'únic requisit administratiu exigible haurà de ser haver-se inscrit en el Registre que indica l'article 55.7 de la llei 12/2009.

Epíleg

Per acabar, estem convençuts que només amb el diàleg entre les administracions i el col·lectiu de pares i mares que eduquem a casa, serà possible obrir un altre camí en l'educació, en el qual no existeix el fracàs escolar. I estem convençuts que aquesta proposta és prou interessant, en moments en què, en general, l'acompanyament dels pares cada vegada es debilita més i l'escola, com institució, està desbordada per la quantitat de tasques que se li estan exigint.